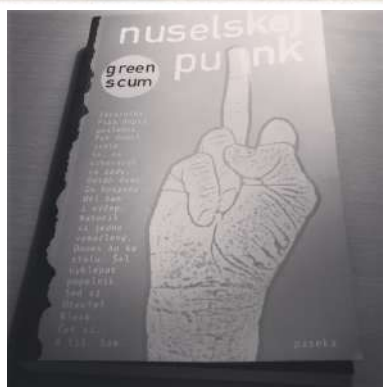

Milí čtenáři,

potřetí v tomto školním roce se vám hlásíme s našim časopisem. Nejprve bych vás všechny chtěla přivítat po velikonočním volnu opět ve škole. Je to celkem šok, že? Po těch prázdninách se vrátit zase do školy. Nejprve nás rozmlsaly „jarniny“, teď jsme zase byli doma kvůli Velikonocům.. Člověk si na to volno zvykne a sedět zase v lavici je pak o to těžší (obzvláště pro ty, kteří přes Velikonoce pilně koledovali a místo vajíček sbírali panáky, ale takových vás, doufám, moc nebylo, ne? :D). Toto vydání Gymjevexpressu je něčím speciální, naposledy v tomto čísle jsou mezi redaktory zástupci čtvrtých ročníku, takže tohle je vlastně můj poslední úvodník. Ráda bych se s vámi rozloučila a poděkovala všem, kteří náš časopis čtou. Dát dohromady články, není úplně jednoduché, sami všichni víme, jak moc se dokážeme zapotit u slohovky, proto bych ráda připomněla naše úžasné redaktory. Tito lidé vám snaží zpříjemňovat přestávky zajímavými recenzemi, anketami, dotazníky, zprávičkami z naší školy a já bych jim za jejich práci chtěla moc poděkovat! Mějte se všichni krásně, zvládněte čtvrtletí, KPP, turistáky a vše, co vás v příštích měsících čeká, ale hlavně přeji všem maturantům hodně štěstí k té velké zkoušce. Za dva týdny nám to vypukne.

Natálie Chlupová, 4.A

...objevuje

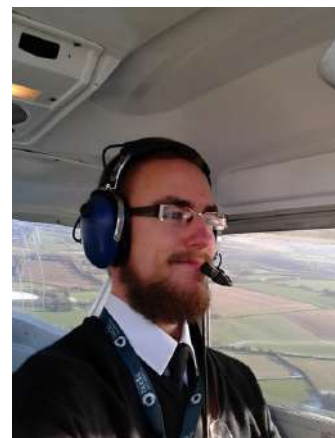
...přiváží

...zpovídá

...baví

...přiváží:

Jaderná elektrárna Dukovany a vodní přečerpávací elektrárna Dalešice NEBOLI

Já podrba záda Tobě a Ty zase mně

Jednoho nevrleho únorového rána, sotva po té co sluneční paprsky s odporem olízly na kost zmrzlou zemi, jsme byli my, účastníci již tradiční vzdělávací akce „Jadro a vůbec elektřina“ vyhnáni, ostatně jako každé ráno, ze svých vyhřátých postýlek. Dostali jsme, aspoň pokud si vzpomínám, úplně nový autobus... Proto jsme byli poučeni, že se k němu máme chovat jako ke svému mobilnímu telefonu, že pokud něco skřípe rozhodně to ani v nejmenším nemá tendenci upadnout, a že -paradoxně- v autobuse můžeme jít. Vyjeli jsme. Úmorná a dosti hodinová cesta. A na jejím konci na nás počkal výhled, který si za život každý zaslouží alespoň jednou vidět. Výhled plný děsu a jisté výbušnosti ale také obdiv nad lidskými silami. Rovnal se skoro pyramidám a vesmírným lodím nového i dávného světa. Monumentální dílo architektury, fyziky, chemie, matematiky. Obrovská a prý i zcela bezpečná jaderná elektrárna Dukovany. (Tato elektrárna využívá ke štěpení vody. Ta zbrzdí příliš rychlé neutrony, které se posléze mohou trefit do jádra uranu. Reaktory se nemohou přehřát protože není-li voda, není reakce.)

Poté následuje hodinu až dvě dlouhá návštěva infocentra, ze které se mnohým zatočila hlava. Dokument, barevné až křiklavé stěny, velké množství exponátů, teplo, vydýchaný vzduch a obrovské množství informací nám, některým doslova, vyrazily dech. Po okamžitém zákroku je ale vše v pořádku a ani teplotní rozdíl mezi interiérem a exteriérem nás nezastaví! A tak plníme autobus a jedeme na druhu část naší pouti. Jedná se o přečerpávací vodní

elektrárnu Dalešice, která vznikla přehrazením údolí a toku řeky Jihlavy. Je to elektrárna využívající polohovou energii vody za pomoci složitého systému turbín, všemožných kanálů, kanálků, trubek, trubiček, motorů, motůrků a hlavně pádu vody z velké výšky. Dalešice se využívají k chovu ryb, tlumení povodní a zvětšení průtoku v řece v době sucha. Jejím hlavním účelem je ale elektřina. Tu v období nedostatku vyrábí ale v období přebytku ji čerpá. To mně osobně nepřijde úplně správné. Myslím, že důvodem pro přečerpání není JEN přetížení sítě. Snad je to také kvůli penězům... Což mě trochu mrzí. (Upozorňuji, že se jedná jen o můj názor). Zde nás čekala pro změnu úmorná zima, dokument číslo dvě a pak poutavá prohlídka areálu a vybavení elektrárny. Strach mě osobně opustil až po ujištění, že v trubkách, které provádí vodu elektrárnou, jezdily tatrovky. Po této přednášce jsme opět obsadili autobus a čekala nás cesta zpět. Po třeskuté únorové zimě byl vyhřátý autobus příjemnou změnou.

Celkově mám na tento výlet kladný názor. Byl to výlet plný kontrastů, techniky a poznání. Byl to výlet dále v cestě našim životem. Byl to výlet k poznání sebe sama.

Tereza Čapková, 1.L

Zeměpisná olympiáda

20.2 roku 2018 bylo úterý. Teplota kolem tří stupňů Celsia. Jedno červené školní auto. A cesta do Svitav za účelem zúčastnění se okresního kola zeměpisné olympiády. S žáky Pařízkem a Václavkem vyrazil, jakožto geograf, pan profesor Linhart.

Dorazili jsme na místo. Počasí se nijak nezměnilo. Přešli jsme silnici a ocitli se na svitavském gymnáziu. Tam nám bylo ukázáno, do jaké třídy se máme uchýlit. Zasedli jsme, vytáhli psací potřeby a atlasy, jelikož první část byla práce s atlasem. Víím, že to pro některé z vás může znít až neuvěřitelně, ale z atlasu se dá vyčíst skoro vše. První část za námi.

Druhá část je již bez atlasu. Musíme zapojit naše vědomosti. Na tuto část je, zcela nelogicky, více

času jak na práci s atlasem. Druhá část se týká desertifikace planety. Ach, zábava, sledovat, jak voda mizí z povrchu. I tak jsme využili nám daný čas. Teď už jen zbývalo počkat na část třetí.

Už přišla. Týká se jezer. Jak dobře jste na tom s čtením grafů? Protože je budete potřebovat. Nějak jsme se s tím porvali.

Přichází vyhodnocení. Vít Václavek skončil čtvrtý, Albín Pařízek šestý. To nám však nesebralo elánu a rozhodně se pokusíme zúčastnit i příští rok.

Vít Václavek, 3.B

Foto: Jiří Linhart

Sportem k trvalé individualitě

Snowboarding, sport, tak pro zimu typický. Snowboarding, který mi od první chvíle učaroval. A znovu snowboarding, jež je nyní po týdenní intenzivní výuce pana profesora Linharta - a jeho pomocníků - součástí mou i ostatních jejich žáků. Pro někoho je to ďáblová prkno, na němž nemáš žádnou oporu. Jsi vydán do rukou bohů, před, kterými ohýbáš hřbet a kolena - au! - přičemž doufáš, že tě neopustí. Pro někoho je to otázka sebedůvěry. Máš jen sebe, svoje nohy a víru, že se dolů už nějak dostaneš. Pro někoho je to relax a oddych od povinností všedního dne. A někdo se chce vytáhnout. Výš. Výš... Dotknout se nebes. I přes rozdíly v přístupu má snowboarding něco co všichni sdílí. Není to sport pro slečinky ale pro opravdové chlapy - i v ženské podobě. Sníh je zmrzlý na led a pády jsou tvrdé. Musíš se zvednout, jet dál. Život nečeká a ty ho přece nenecháš samotný! Je to sport, který stmeluje, utvrzuje. Sport o radosti z jízdy, z pohybu. Jde o to užít si sjezd, užívat si život.

Na druhé straně lyžování. Z jednoho těžkopádného prkna se stávají dvě tenké linky jako stvořené pro rychlost. Rychlá jízda. Této dovednosti učíme své děti. Ne kvůli zdánlivé jednoduchosti ale kvůli radosti ze sjezdu, o niž se chceme s nimi podělit. Kteroužto chceme sdílet. Být dole první, cítit vítr ve vlasech, ve tváři. Proletět svahem a rozvířit sněh. Nechat všechno a všechny za sebou. Sjet prudší a prudší kopec, rychleji. Adrenalin, pulzující krev. Pozornost napnutá k prasknutí. Rychlost, síla, boj. Nemuset se zabírat dnešním dnem, prací, vztahy. Ničím. Jet a urvat si pro sebe ten největší kus svahu. Jéje teď si tak nějak uvědomuju, že jsem měla psát o lyžáku... Fajn. Odpusťte.

Lyžák jsme absolvovali rozdělení na skupinu snowboardistů a lyžařů přičemž každá ze skupin se dělila na další podskupiny. Začátečníci – lyžaři i snowboardisti - se nejprve naučili základy a pak hurá na svah. Já osobně mohu mluvit jen za začátečnický snowboardisty – neptala jsem se jich ale snad mi to dovolí... Ti se učili všechno, od zapínání snowboardu přes jednoduché techniky sjezdu až po obloučky. Musím je všechny pochválit. Udělali mi velkou radost!

Každé odpoledne po příchodu na chatu Skiklub jsme měli „dokrm“ pomocí polévky a v cca půl sedmé večeri. (Den samozřejmě začínal snídaní.) Všichni jsme byli po našich celodenních sportovních výkonech utahaní a všechno nás bolelo. (Hlavně snowboardisty, kteří utržili nejvíce šrámů. A já musím ocenit, jak statečně se zachovali.) Takže vedle spánku byla naší nejčastější aktivitou tahaná. Velice agresivní hra. Vyčerpávající a vysoce kontaktní. S její pomocí jsme se zbavili přebytečné energie, ukládali se do svých trpasličích postýlek v trpasličích pokojíčkách a spali až do rána jako... Velcí lyžaři a snowboardisti.

Tereza Čapková, 1.L

Tak blízko a zároveň tak daleko republikovému kolu

Celý náš studentský život se točí mezi tzv. „bodovou hranicí“. O bod

nám může utéct známka nebo hůř i maturita či vysněná vysoká škola. S podobným pocitem se náš dívčí tým vracel z krajského kola silového čtyřboje v Moravské Třebové. Nejprve bych Vás měla obeznámit, z čeho se tento netypický čtyřboj skládal. První disciplínou byl hod medicinbalem vzad přes hlavu, druhou šplh na tyči, třetí trojskok a čtvrtou lehy sedy za minutu. Vydaly jsme ze sebe opravdu to nejlepší a po prvních třech disciplínách jsme byly ve vedení. Těsně za námi se držely dívky z VSŠ s VOŠ Moravská Třebová. Dokážete si představit, že by se na republikovém kole objevil tým dívek z našeho gymnázia? I v krajských kolech se nám několikrát stalo, že ostatní týmy neměly vůbec ponětí o existenci nějakého Gymnázia Jevíčko. Proto je potřeba jméno našeho

Foto: Kateřina Popelková, 3.B

gymnázia trochu oprášit z popela a ukázat, že i my na to máme! Bohužel nám se osudnou stala poslední disciplína, kde jsme náskok ztratily, a o 4 body nám první místo uteklo. O 4 BODY!!! Umístění týmu bylo velice těsné a my se musely spokojit se stříbrnými medailemi. Děkuji celému našemu týmu za skvělé výkony a úžasnou atmosféru. V příštím roce si pojedeme pro zlato, že ano holky!! ♥ – Hana Kopková, Kateřina Popelková, Viktorie Kašparová, Monika Čápalová.

Anežka Nárovcová, 3.B

Dá si panstvo čaj?

Začátkem měsíce února jsme se jednu středu vydali podívat do jevíčského kina na představení místního dramata. Byla to taková náhrada za odpolední vyučování, což bylo první plus tohoto vystoupení. A plusů bylo více.

Tato hra se odehrávala na počátku 20. století v tehdejšímu Československu. Tématikou byl spor rodiny vlastníci jistou továrnu na zpracování kůže s ženou, která všem divákům určitě pila krev (mně teda určitě). Vlastnila konkurenční továrnu stejného zaměření. V podstatě celý příběh se motal právě kolem sporu, avšak i hlavně kolem postav. V hlavnějších rolích se představili žáci našeho gymnázia Honza Hader a Petr Janíček. Musím uznat, že herecké výkony těchto dvou se mi líbili asi nejvíce. Tím samozřejmě nechci říct, že ostatní byli špatní, nicméně tyto dvě role mě opravdu oslovili nejvíce. Honza, v roli koktavého mladého muže s chováním dítěte, ale bohatou představivostí a skvělou pamětí. Peťa, v roli vážného advokáta, jenž se snažil spory mezi rodinou a ženou (p. Hořejší) urovnat. Jak hledáním důležitého dokumentu, tak hledáním pomoci u jisté baronky.

Celý příběh byl pojat vtipně a zasazen do skvělého období světových dějin, kdy civilizace nejvíce rozkvétala až do podoby, kterou známe dnes. Dramatický kroužek odvedl skvělou práci.

Petr Hloušek, 2.A

Wolkerův Prostějov 2018

Již pátým rokem se účastníme se studenty recitační soutěžní přehlídky Wolkerův Prostějov. Krajské kolo této prestižní soutěže se konalo 8. 3. v Divadle Anežky České v Pardubicích. Budova divadla, sváteční a příjemné prostředí, skvělí mladí lidé dávají této soutěži úžasnou atmosféru. Recituje se ve třech kategoriích, my zpravidla ve dvou, neboť třetí kategorie se týká lidí s věkem nad 20 let. V letošním roce jsme jeli do Pardubic se čtyřmi želižky v ohni. První kategorii reprezentovala gymnázium Natálie Finsterlová z prvního ročníku, která má již za sebou spoustu recitačních i hudebních úspěchů. Druhá kategorie byla poměrně silně zastoupená bardy této soutěže, Petrem Veselkou, Vítou Václavkem ze třetích ročníků a Zdeňkou Maurovou ze

...objevuje: VeganFest

Dne 5.3. v sobotu jsem podnikla dobrodružnou výpravu na veganský festival do Brna. Festival se konal od 3.3. do 11.3. v prostorách velkého sálu kavárny Café Práh.

Hned při vstupu mě uvítala příjemná atmosféra a mile usmívající se lidé. Hrál zde příjemná hudba, všude byly stánky s jídlem, a jelikož jsem byla vyhládlá, zamířila jsem si to hned k prvnímu stánku s jídlem. Zde jsem koupila veganské kung pao, se kterým jsem si to rovnou namířila do sálu na přednášky a workshopy. Ty probíhaly od odpoledních hodin a jejich cílem bylo dozvědět se více o problematice se zacházením se zvířaty. Byla zde různá témata od vysvobození zvířat z velkochovů, ochrana lesů a deštných pralesů až po základy veganského stravování. Svou výpravu jsem zakončila u prodejních stánku, kde se daly zakoupit placky, trička, jídlo, knihy a další materiály o ochraně zvířat.

Vanesa Soares, 3.A

Foto: <http://www.veganfest.cz>

Z Londýna do Nuslí

To přece není možné, řeknete si. Ale já vám řeknu, že je. V Londýně vzniknul. A v Nuslích je Nuselskej punk. Nuselskej punk napsal Green Scum. Musí mít určité číro, zase si řeknete. Opět vás vyvedu z omylu. Má dlouhé vlasy, takže jak se říká mánička. A tenhle týpek napsal knihu. Knihu, která vypráví o Nuslích. Není to turistický průvodce. Je to kniha osmdesáti dvou krátkých povídek. Tyto povídky vypráví život normálních obyvatel Nuslí. A všechny nám vypráví Džudo. Týpek, který si přes den oddělá svoje a večer jde na Závist. Hospoda, kterou si hostinský Pípa udělal z bytu. A v této hospodě se setkává Džudo se svými spoluštamgasty, Korábem a Trávou.

Co je na této knize povídek nejlepší? To, že jsou jako na houpačce. U jedné si můžete potřhat bránci, u další málem uroníte slzu, protože stará paní otráví sebe i syna, jelikož nemá na nájem. Tyhle povídky jsou jako život, někdy veselý, někdy smutný, ale jdou dál. Uvažoval jsem nad svým typickým číselným hodnocením, ale rozmyslel jsem si to. Vzal jsem si z totiž z této knihy poučení. Cituji: „Srát na to.“ Protože na tuto knihu si musí každý udělat názor sám.

Vít Václavek, 3.B

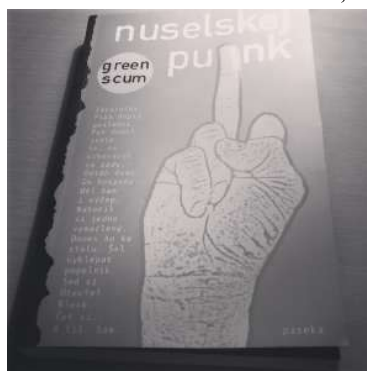

Foto: Vít Václavek, 3.B

Pětihvězdičkový wellness

Celé gymnázium zajisté zná školní internát, ale málokdo zná všechna jeho tajemství. Dovolte nám zasvětit Vás do jedné z jeho prvotřídních výhod. V současném zimním období se nejvíce osvědčila sauna. Toto útočiště nám v těchto chladných dnech poskytlo očistu těla i duše. Začátek očisty začíná svléknutím veškerého oblečení a šperků, zabalením do ručníků a následují 3 fáze:

1. 15 minut v 90°C (vyplácnout se jako velryba a přemýšlet nad otázkami života a vesmíru)

2. Léčba šokem (ihned skočit do ledového napůl napuštěného bazénku)

3. 10 min relaxu v „odpočívárně“ (nejlépe s mobilem v ruce)

Tento cyklus opakujeme 3x a nezapomínáme přitom na pitný režim!

Pravidelné saunování nám zachránilo naše tělesné i duševní zdraví již nesčetněkrát. Mezi její plasy patří i perfektní uvolnění svalů zmožených po náročném tréninku v posilovně. Tento pětihvězdičkový wellness, který

nám umožňuje náš prvotřídní Domov mládeže, jsme si okamžitě zamilovaly.

Adresa: sklep Domova mládeže

Otevírací doba: středa večer

Věříme, že i na Vás by měl příznivě účinky. Proto, až všeho budete mít plné zuby, navštivte nás v onom sklepe a na vlastní kůži si vyzkoušejte, jak snadno se tam dá přijít na jiné myšlenky – obzvláště při pohledu na naše nahá těla zabalená v ručníkách.

*Anežka Nárovcová a Linda
Zavadilová*

Foto: Anežka Nárovcová, 3.B

Citrónové muffiny

Suroviny:

těsto:

1 a půl hrnku hladké mouky

hrnek krystalového cukru

1/2 prášku do pečiva

špetka soli

1/2 mléka

3 vejce

120 g másla (měkké)

Jak na to?

Předem si predehřejeme troubu na 180°C. Mezitím, co se trouba rozehrívá, vezmeme mísu a v ní smícháme mouku, prášek do pečiva a sůl. V jiné míse ušleháme máslo a cukru. Poté přidáme vajíčka, směs mouky, mléko, citronovou kůru a šťávu. Všechny suroviny pěkně promícháme. Těstem naplníme košíčky a pečeme asi 20. Poté z trouby vytáhneme hotové muffiny a necháme je zchladnout.

Vanesa Soares, 3.A

...zpovídá:

Martin Geršl - Pozdrav z Anglie

Na počátku byl sen...

Léto roku 2017 bylo v plném proudu a moji spolužáci, úspěšní maturanti, si užívali zaslouženého volna. Já jsem mezitím odcestoval na britské ostrovy, abych tu otevřel novou kapitolu svého života, a začal si tak plnit celoživotní sen. Nejprve se ale vraťme na začátek... Mým nevhodným koníčkem, ke kterému mě inspiroval táta, se v dětství stal svět letadel a pilotů. Tito báječní muži na létajících strojích ve mně vzbuzovali obdiv už od malička, a jak roky plynuly, toužil jsem stále více stát se jedním z nich. Rozhodl jsem se zkombinovat moje nadšení do letectví s možnostmi zaměstnání, a vydal se tak na dráhu dopravního pilota. V průběhu nezapomenutelných let na Gymnáziu v Jevíčku, kdy mě v mém koníčku podporovali kantoři i kamarádi, jsem postupně sbíral informace o vysokých školách s oborem civilního letectví. Nápad přihlásit se na univerzitu do Velké Británie přišel po návštěvě veletrhu vysokých škol na konci roku 2016. Vysoká škola v zahraničí je zpočátku nelehkým rozhodnutím pro celou rodinu. Když se Vám ale podaří přesvědčit rodiče, že rádi čelíte výzvám, hledáte nová dobrodružství a že se v této anglicky mluvící zemi neztratíte, máte z poloviny vyhráno. Stačí pak už jen odeslat přihlášku a projít přijímacím řízením, které není překvapivě tak náročné, jako na českých univerzitách. Vzpomínám si na ty okamžiky, kdy jsem v květnu otevřel obálku od odesílatele Buckinghamshire New University a v ní stálo přijetí na obor Air Transport with Commercial Pilot Training (Letecká doprava s výcvikem obchodního pilota). Rozzářil jsem se tehdy štěstím a utíkal balit kufry.

Vzhůru za dobrodružstvím!

Do Anglie jsem se vypravil už na konci června, abych měl možnost přes prázdniny poznat tamější prostředí městečka High Wycombe,

kde se nachází i moje univerzita. Kulturní šok začal samotným příletem na letiště Heathrow v Londýně, kdy cestou terminálem potkáte více národností, než za celý život na Malé Hané. Na vlastní kůži jsem pocítil význam slova „multikulturní“. Městečko leží asi 50 kilometrů západně od Londýna. Fakticky se stále jedná o jeho předměstí a tomu odpovídají i vyšší ceny. High Wycombe rozlohou připomíná asi Olomouc, nicméně složení obyvatelstva je už jiný příběh. Najdete tu uličky, které jsou k nerozeznání od Blízkého východu, zároveň se tu vyskytují čtvrtě, kde si připadáte jako u sousedů v Polsku. Přes naprostou rozdílnost kultur i náboženství tu panuje pohoda a klid a místní spolu dobře vychází.

Život v High Wycombu

Ubytování jsem si zajistil ještě před odletem z pohodlí domova. Bydlím v podnájmu u africké rodiny původem z Nigérie, jsou to velmi přátelští lidé. Za necelé dva týdny se mi podařilo najít i zaměstnání – stal jsem se kuchyňským pomocníkem v asijské restauraci jménem Wagamama. Za letní prázdniny se mi povedlo díky této práci nasbírat zkušenosti, vydělat nějaké peníze a pomalu se v High Wycombu usadit. V současné době pracuji půl roku v Tesco jako zákaznický asistent. Nic z toho, co na Česku máme rádi, tady ale bohužel nenajdete. Po čase si člověk vzpomene, jak moc mu chybí dobře uleželá svíčková, naložení utopenci nebo babiččiny povídkové buchy. Nejtěžší zkouškou stále zůstává stesk po rodině, který alespoň zčásti nahrazuje volání přes Skype či Facebook. Zároveň zažíváte jednu z největších zkušeností Vašeho života, když se ve dvaceti letech postavíte na vlastní nohy v cizí zemi. A tento zážitek, věřte mi, stojí opravdu za to!

Vysokoškolské studium

Na konci září začal můj akademický rok na univerzitě. Vysoká škola s téměř 8000 studenty a 41 obory patří k těm menším ve Spojeném království. Předem bylo ale jasné, že tu nebude tak rodinná atmosféra, jako na jevíčském gymnáziu. Samotné studium je rozdělené podobně jako u nás na dva semestry, každý ukončený zkuškovým

obdobím. Profesori mého oboru jsou skutečnými specialisty z leteckého průmyslu a danou problematiku znají z praxe. Komunikace s nimi je naprosto bezprostřední, oslovujeme se křestním jménem a vyučování probíhá převážně formou přednášek a projektů, na kterých modelujeme reálné situace ze života. Obor tvoří asi 70 studentů – převážně arabských a britských pilotů. Kromě univerzitních předmětů máme také praktické hodiny létání, kdy na místním letišti pod vedením bývalých vojenských i civilních instruktorů absolvujeme letecký výcvik. Teoretické znalosti ze světa letectví nesmí chybět, ale jsou to právě hodiny strávené v letadle, jež patří k těm nejkrásnějším chvílím zde v Anglii. Úchvatný pohled na Londýn, bývalé RAF základny 2. světové války pod Vámi i vzlétající mohutné dopravní letouny z nedalekého Heathrow nad Vámi tvoří jen nepatrný výčet této scenérie.

Slovo závěrem...

Život a studium ve Velké Británii jsou obohacující zkušenosti, která člověka změní a posune v životě dál. Stanete se soběstačnými lidmi, budete čelit skutečným životním situacím a výzvám, zlepšíte se v jazyce a získáte uznávané vysokoškolské vzdělání. Školné bohužel není zdarma, nicméně vložené finance jsou dobrou motivací pro dokončení studia. Rozloučím se s Vámi myšlenkou, kterou se snažím předávat lidem ve svém okolí. Dnešní svět je plný možností, a pokud máte i Vy sen, jež byste rádi uskutečnili, tak právě dnes je ta správná chvíle udělat první krok. Ať už se rozhodujete pro výběr střední či vysoké školy, nebo jen otevíráte novou kapitolu života, nebojte se jít za svým cílem a dělejte to, co Vás baví a naplňuje. Jsem rád, že na počátku mojí cesty stálo Gymnázium Jevíčko.

Závěrem chci moc poděkovat všem, kteří mi pomohli můj anglický sen uskutečnit. Profesorům jevíčského gymnázia, kteří mě podporovali po celou dobu studia, výborně jazykově připravili, a za jejich skvělý přístup a toleranci. Spolužákům a kamarádům, jež jsem nejspíš už

nudil neustálým vyprávěním příběhů o létání. Dále také kolegům a přátelům z leteckého odvětví, protože mi dovedli za každé situace dobře poradit. A nakonec to největší poděkování patří mojí úžasné rodině, která byla vždy velkou oporou v mém životě.

Martin Geršl

- bývalý student gymnázia

Foto: <https://www.gymjev.cz>

...baví

Bad day

Každý to známe, už od chvíle co otevřete oči, netoužíte po ničem jiném než zalézt zpět do postele a celý den prospat. Bohužel to takhle nejde a tak svůj "úžasný" den musíme nějak přežít. K životu se má přistupovat s humorem, a tak si pomocí doplňování písniček pojdme jeden takový bad day prožít....

Začíná to hned ráno...

"Mám rád tieň jabloní správných lidí, mám rád keď nezvoní ráno"

Ano Miro, taky to máme rádi, pokud není pondělí a my nepíšeme první hodinu test z matiky...

Den pokračuje, když vám před obličejem ujíždí autobus, který normálně vždycky pár minutek počká, ale dnes se rozhodl, že pojedete na čas, protože...

"Jsem tohoto autobusu, mám své pravidla a své know-how. Jsem řidič tohoto autobusu, odvolávej se třeba k Bohu."

Do Jevíčka se dostanete jen tak tak a třeba by se ještě dala stíhat první hodina.

"Chvátám, chvátám, nemám chvíli klid. Já tam, já tam už měl být."

Když se dostanete ke dveřím gymplu, dveře (samozřejmě) nejdou otevřít. Zaplatpánbůh se k vám štěstěna úplně neotočila zády, protože na našem gymplu máme zachránce – usměvavý pan Binar otvírá dveře. Vaší hlavou může běžet jediné tohle...

"Krev, slzy a pot. Jsi můj záchraný ... , tak mi ještě chvíli svít."

Ihned po přezutí si uvědomíte, že máte hodinu úplně nahoře a vás teď čeká cesta až na samotný vrchol gymplu. Těch schodů!

"Cestou po, po schodech."

Když už konečně sedíte v lavici po tom olympijském výkonu, dostanete strašnou žízeň, a tak si vytáhnete z tašky svoje pití a začnete pít. V ten moment si uvědomíte svou osudovou chybu, protože se ozve;

"V mých hodinách se přece nepije." A tak nezbyvá než zpytovat svědomí.

"Slibuju, že nebudu ..., to přísahám."

Další hodina. Tak co přijde tentokrát? "Nezapomeňte odevzdat mobilní telefony" podotkne po příchodu vyučující. Košíček zeje prázdnotou. Ach jo.

"Som na tebe, iba ty máš, co chcem."

No to je zase den. Ještě ke všemu se přidalo o půl bodu kvatru z chemie... Ten den snad může zachránit jen jediná věc. BUFET!! Už se blíží řada, ale týpek přímo před vámi vykoupí poslední párek v rohlíku!

Úplně zoufalí se vracíte do třídy a zjistíte, že máte suplovanou hodinu. Haleluja! Učitel přichází do třídy se slovy "Připravujte se na další hodiny." a vy spokojeně vytahujete zpod lavice mobil a chcete se připojit na internet. "Připojení se nezdařilo..."

"Čekám na, ale ten z nebe nepřichází a tak čekám dál."

Je tady pátá hodina, kde vám učitel oznámí, že se přesunete k další látce, jelikož látku předešlou jste už probírali dostatečně dlouho. Vy si ale uvědomíte, že vůbec nevíte, o čem předešlých několik hodin sakra byla řeč.

"Spomal, máš privysokú"!

Poslední hodina! Už se přece nemůže nic pokazit. O je je, přišel učitel, který drží v ruce písemku, co jste vůbec nečekali. Co jiného vám zbývá, než zpívat si.

"Ne, pětku ne. Já jsem v tom"!

Konečně je tu závěr dne. Nebyl zrovna nejlepší, ale tak to už někdy bývá. Všude je to stejný. Naštěstí přichází zpráva od kamaráda, že prý dáte sraz...

"Dám si, zlaté s pěnou, dej si taky, jedno se mnou."

Co si budeme povídat "Konec dobrý, všechno dobré." Tak na ty špatné dny.

Hana Vyroubalová, 3.A

redaktoři:

*N. Chlupová, Z. Mauerová, A. Nárovcová, T. Čapková
S. Pětvalská, K. Portlová, A. Sedláčková, L. Zavadilová
V. Václavěk, H. Vyroubalová, V. Soares, P. Hloušek*

úvodník: *N. Chlupová*

korekce: *S. Pětvalská*

grafika a zpracování: *A. Pařízek*

šéfredaktor: *PhDr. Z. Valčíková*